

Nieuwsbrief

December 2020

Bijna weer een jaar voorbij

Ik weet niet hoe het u vergaat, maar sinds ik zelf kinderen heb en in het ritme van school ben gaan leven vliegt de tijd voorbij. Elke vakantie is gemarkeerd en waar de, voordat ik kinderen op school had, voorjaarsvakantie of meivakantie ongemerkt voorbij ging, kwam ineens het besef van tijd veel bewuster. Bijzondere dagen zoals 11 november of sinterklaas markeerden ineens de tijd. En als je dan ook nog in het onderwijs gaat werken is het besef helemaal compleet. En dus is het zomaar ineens december en komt het einde van het jaar eraan.

Een jaar waarin er ontzettend veel voorbij is gekomen wat niemand op 1 januari had kunnen bedenken. Alleen al alles rond Corona. Dit heeft ons gedwongen soms creatief met zaken om te gaan. Het heeft ook duidelijk gemaakt hoe bijzonder flexibel we met elkaar zijn. Kinderen, ouders en leerkrachten die gemakkelijk met elkaar mee bewegen. Niemand steekt de vlag uit rond deze situatie. Meningeën lopen uiteen en toch..... er wordt super goed mee gewerkt door iedereen. Het is mooi dat het lukt om als school (en iedereen/alles wat daar omheen staat) buiten deze discussie te houden en ons op onderwijs te richten. Want daar gaat het tenslotte om. Binnen de mogelijkheden die er zijn zo maximaal mogelijk ons onderwijs in te richten en te verrichten. Hierbij is ook de medewerking van de Medezeggenschapsraad onontbeerlijk. Echt een groot compliment hoe deze ouders, soms op korte termijn, protocollen meelesen en hier in meedenken. Maar ook de schoolcommissie die ondanks dat er veel niet kan de schouders er onder zet om dat wat wel kan voor ons mogelijk te maken. Denk hierbij maar aan het fantastische Sinterklaasfeest dat we mochten vieren.

En als we dan toch stil staan bij de tijd, dan kunnen we niet om de kerst heen. De periode waarin we elk jaar weer de geboorte vieren van Jezus. Het verhaal van hoop, het verhaal van verwondering, een verhaal van verbinding. We hopen dat, hoe klein het ook gevierd wordt dit keer, deze periode rust en hoop mag brengen. Kijken naar de toekomst, verlangen naar wat komt en zal zijn. Want in dit verhaal zit, ongeacht door welke bril je het leest, hoop, liefde, samenzijn en toekomst. Ik wens iedereen dit dan ook toe. Hoop, liefde, samenzijn en een hoopvolle toekomst.

Maar eerst nog een paar weken genieten van elkaar op school en dan even met elkaar de pauzeknop indrukken. "Wat vliegt de tijd voorbij" betekent ook dat er weer een nieuw jaar aan zit te komen. Een jaar met nieuwe kansen, nieuwe herinneringen en nieuwe uitdagingen.

Met vriendelijke groeten,

Gerard Bandringa
Directeur PCBO De Voorde

- 9 december: Studiedag team, **Kinderen VRIJ**
- 11 december: Verkeerstuin gr.7
- 17 december: Leerlingenraad
- 18 december: kerstviering in de klassen.
- 21 december tot 3 januari: Kerstvakantie
- 4 januari: 1^e schooldag 2021

Jarigen van december

Dag	Naam	Groep
2	Kaja (2012)	4 (b)
3	Julian (2014)	2 (b)
4	Tim (2010)	7 (b)
4	Sigrid (2012)	4 (b)
5	Bowe (2012)	4 (c)
5	Lars (2012)	4 (c)
6	Kaylynn (2009)	8 (b)
6	Esra (2010)	6 (a)
6	Evan (2015)	2 (a)
6	Cheyenne (2012)	4 (c)
7	Sophie (2013)	4 (b)
8	Kevin (2014)	2 (b)
9	Sem (2013)	3 (b)
9	Dimitri (2008)	8 (b)
9	Milou (2014)	2 (b)
10	Jelmer (2016)	1 (d)
10	Jesse (2016)	1 (d)
12	Kirsten (2010)	6 (a)
13	Camiel (2009)	7 (b)
13	Daan (2016)	1 (d)
14	Floris (2015)	2 (a)
14	Myrthe (2014)	3 (b)
16	Ilse (2014)	3 (a)
16	Fieke (2016)	1 (d)
17	Ruben (2013)	4 (b)
17	Benthe (2010)	7 (b)
17	Aryana (2012)	4 (a)
18	Séda (2008)	8 (b)
18	Sen (2015)	1 (c)
18	Ruben (2008)	8 (b)
21	Lente (2011)	5 (a)
23	Fayèn (2015)	1 (b)
23	Yura (2016)	1 (d)
24	Femke (2013)	3 (b)
24	Marrit (2009)	6 (b)
25	Elke (2016)	1 (d)
26	Tess (2011)	5 (a)
28	Elyse (2012)	4 (c)
28	Ellis (2010)	6 (b)
29	Unai (2014)	2 (b)

hé jarige
 WIEPERDEPIED
 hoera!

Namens alle meesters en juffen van De Voorde: GEFELICITEERD!

Nieuwe leerlingen op De Voorde:

Er zijn weer nieuwe klasgenootjes op school gekomen. Die willen we via deze weg van harte welkom heten bij ons op school. Jelmer, Jesse, Daan, Fieke, Yura en Elke zijn in december 4 geworden.

Allemaal heel veel plezier op De Voorde. We gaan er samen een mooie tijd van maken. Benieuwd wie we in januari voor het eerst mogen ontmoeten op school.

Sinterklaas op school of niet.....

Het was spannend of het zou gaan lukken. Had meester Gerard met Sinterklaas wel de juiste afspraken gemaakt, zal het allemaal wel goed gaan? En hoe zit het toch met die schatkamer? Allemaal vragen waar we antwoord op hebben gekregen, gelukkig maar.

Wat een geweldige dag was dat. U heeft via Parro de filmpjes en foto's voorbij zien komen, of via Facebook. Je zou zelf weer 4 willen zijn. Het was genieten van de verwondering. Wij wensen iedereen die het nog gaat vieren een fijne pakjesavond.

(Sinterklaas is toch op school | Drachtster Courant)

En door naar de kerst

Sinterklaas zwaaien we weer uit, we gaan op naar de kerst. Dit jaar zullen we de kerstviering op school overdag, onder schooltijd, doen. De laatste vrijdag van dit schooljaar zal de schooldag (ochtend) in het teken staan van het kerstverhaal, de kerstviering. We vieren de kerst in de klassen. De meesters en juffen zijn al druk met de voorbereidingen voor een viering in de klas.

Verkoop afgeschreven Ipads

De Ipads die vijf jaar geleden op De Voorde hun intrede deden zijn inmiddels vervangen door nieuwe. De ingenomen Ipads zijn allemaal gecontroleerd en terug gezet naar de lege startpositie. De Ipads die kapot zijn, zijn afgevoerd. De Ipads die nog prima een rondje meekunnen, willen wij u te koop aanbieden. Als u op het plaatje hiernaast klikt komt u automatisch bij het formulier om u voor deze verkoop aan te melden. Wie het eerst komt, wie het eerst maalt. De Ipads worden **verkocht voor € 30,- per stuk**. Er zit geen garantie meer op. Alle Ipads die na controle overgebleven zijn hebben knoppen die werken en er is geen glasbreuk. Er zijn uiteraard wel gebruikerssporen, wat ook geldt voor de laders. De inschrijving voor het overnemen van een van de iPads eindigt op 31-12-2020. In januari zullen we dan de Ipads uitleveren, via de kinderen. Ze gaan dan in de tas mee naar huis. De datum waarop we dat gaan doen zullen we dan tijdig met u communiceren.

Mochten er Ipads overblijven zouden we graag als school iets willen betekenen voor gezinnen die niet in de situatie zitten waarin het vanzelfsprekend is dat er een device in huis is. Mocht u iemand kennen die in deze situatie zit, ook al hebben ze geen kinderen op school, dan mag u dat mailen aan info.devoorde@pcbosmallingerland.nl

Uitslag stemming MR oudergeleding

Beste ouders/verzorgers,

Hartelijk dank aan iedereen die de afgelopen weken z'n stem heeft uitgebracht op de kandidaten die zich verkiesbaar hadden gesteld voor de open positie in de oudergeleding van de MR.

Met een deelname van 68 personen hebben alle kandidaten een behoorlijk aantal stemmen ontvangen maar uiteindelijk is er maar 1 kandidaat die de meeste stemmen heeft gekregen en vanaf volgend schooljaar u zal gaan vertegenwoordigen in de MR: Corrie Ponne

Namens de gehele MR en directie gefeliciteerd met je verkiezing en welkom in de MR.

Alle overige kandidaten veel dank voor jullie kandidaatstelling en bereidheid je op deze wijze in te willen zetten voor alle ouders van De Voorde.

Mocht u nog vragen hebben over de verkiezingen stuur dan een email aan info.devoorde@pcbosmallingerland.nl

Namens de MR,

Rindert de Jong
Voorzitter MR

Kerstvakantie, kachel aan, boom opgetuigd, warme chocolademelk..... tijd voor een mooi kerstverhaal om voor te lezen

DE KONINGSKNOOP

Lang geleden leefde er in het land van de bergen eens een oude clown.

Hij woonde in een klein hutje op de berghelling, vlak bij een dorp. Maar als je naar de kerk wilde, moest je altijd nog wel een eindje klimmen.

Vroeger waren de benen van de clown zo lenig geweest, hij kon de mooiste kunstjes maken. Hij kon door hoepels springen en op een touw dansen en kopje duikelen en hij ging zelfs wel kunsten maken aan het hof van de koning, maar dat was lang geleden. De oude koning leefde al niet meer en Knut was oud en stijf geworden. Hij had zelfs moeite om de berg op te komen naar het kleine kerkje waar hij toch zo graag heen ging. Want Knut hield heel veel van God, omdat hij wist dat God zoveel van Knut hield.

Eens per jaar, als alles vol sneeuw lag, gingen alle mensen in de nacht naar het kerkje, dan was het Kerstmis. Dan klingelden de klokken zo zuiver en helder en dan ging iedereen, die nog enigszins kon, het heilige feest meevieren. Dan zou de oude dominee daar weer naast het mooie schilderij staan waar je Maria en Jozef op zag, met het kindeke Jezus. Een schilder uit het dorp had dat lang geleden gemaakt. En als het licht van de kaarsen er op scheen, was het net alsof die figuren begonnen te leven. Op de tafel er voor werden door iedereen de gaven voor de armen gelegd. Het Kindeke Jezus telde het, alsof het aan Hem was gegeven. En daarom probeerde iedereen het beste te geven wat hij had.

Er was ook een kribbe en de mensen in het dorp, die o zo mooi houtsnijwerk konden maken, hadden zelf de figuren gemaakt. Van ouder op ouder en de kinderen vonden het altijd fijn, als ze ook al zo mooi een beestje uit konden snijden dat het bij de kribbe mocht staan! De vaders en moeders wezen hun jongens en meisjes op de figuren en zeiden: „Kijk, dat heb ik gemaakt, toen ik nog maar net zo oud was als jij.“

En nu gaan we op kerstavond eens kijken in het armoedige kamertje van Knut.

Knut heeft ieder jaar nog wat meegebracht voor de kersttafel, maar nu is zijn kast leeg, hij heeft zelfs geen geld meer om brood te kopen. Maar hoor eens, hoe vrolijk hij is! Hij zingt kerstliederen.

„Komt allen tezamen, komt verheugd van harte...“ zongen de klokken. Knut is beste maatjes met de kinderen. In het voorbijgaan kloppen ze op de ruit en zeggen: „Maak voort Knut, de klokken hebben al geluid. Wat breng jij mee voor een gave? Je moet goed naar de kribbe kijken, want ik heb een kameel uitgesneden, die kan knielen en de dominee heeft hem zo neergezet, dat hij met zijn kop naar het Kindeke Jezus staat. Want de dominee zei, dat mijn kameeltje zo'n eerbiedige kop had.“

„Ha, Knut,” zei een klein meisje, „moet je eens zien wat ik heb? Een warm wollen dekentje! Ik heb het zelf gesponnen en gebreid van de wol, die aan de braamstruiken was blijven hangen, omdat de schapen er steeds langs komen. Er zal wel ergens een klein kindje zijn, dat het nodig heeft, zei moeder. Ik wou, dat Jezus er nog was en dat Maria er dan haar Kindje inwikkelde...” Maar Knut wist beter. „Dat blijft toch hetzelfde,” zei hij. „Jezus heeft gezegd: Wat je aan een van mijn minste broeders hebt gedaan, heb je voor Mij gedaan.”

„Knut,” riepen de kinderen, „wat geef jij nu?” Maar Knut wilde niets zeggen. Hij lachte maar eens, het was zijn geheim.

Toen de kinderen weg waren, trok hij zijn mooie pak aan. Hij had het gedragen toen hij eenmaal aan het hof van de koning zijn mooiste kunsten had gemaakt. De prachtige kap met bellen had hij niet meer, maar hij zette een warme muts op en nam zijn stok in de hand.

En toen, bij het licht van het kleine lampje, nam hij het mes en sneed heel voorzichtig een blinkende knoop van zijn jas. Het was er niet zo maar één, die knoop was heel kostbaar. Het was het enige kostbare wat Knut had. Niet alleen omdat de knoop zoveel geld waard was en ook niet alleen, omdat hij eerst op de jas van de oude koning gezeten had! Maar toen Knut zijn mooiste kunsten had gemaakt, had de oude koning in de handen geklapt en een knoop van zijn jas gesneden. Hij had tegen Knut gelachen. „Vang!” had hij gezegd, „en van nu af aan zullen jij en je zoon je mogen noemen: „Knut, clown van de koningsknoop.” Wat was Knut trots geweest! Maar zijn enige zoon was helemaal nooit clown geworden! Die was ver weg gaan zwerven, over eenzame zeeën en in diezelfde zee was ook zijn graf... En Knut zou nooit meer dansen voor een koning, daarvoor waren zijn benen te stijf. Knut was niet altijd gelukkig geweest, maar in de laatste jaren op de berg, was hij het wel. Hij las in het boek van God over Gods grote liefde voor hem, voor Knut, en hij zou alles wel aan God willen geven.

Omdat hij geen geld had dit jaar iets te kopen voor de kersttafel, had hij nu bedacht om de knoop te geven. Hij zou door het zijpad van de kerk lopen en alle mensen zouden de blinkende knoop zien op zijn uitgestrekte hand.

‘t was geen kleine gave en de mensen zouden zeggen: „Kijk eens, wat Knut voor zijn Koning over heeft.”

Knut was laat. En hij haastte zich naar boven, naar het kerkje. Halverwege zijn hut en de kerk lag nog een andere hut. Knut wist wie daar woonde. Een oude man, net als hij. Zijn dochter was de wijde wereld in gegaan en nu was ze teruggekomen met een heel klein kindje, dat haast niet leven kon. En niemand was erg blij met dat kindje. Knut dacht aan het kleine meisje, dat zo graag haar dekentje aan Jezus Zelf had willen geven. Wat had hij toen ook weer tegen haar gezegd? En nu ging hij de kerk in met de knoop op zijn uitgestrekte hand, opdat iedereen zijn offer zou zien. Dat was niet goed, Jezus zag hem toch wel. Deze hut had zijn knoop nodig, of liever het geld voor de knoop. Knut dacht er niet aan, dat hij veel te laat zou komen voor de kerk. Hij haastte zich terug naar het dorp.

De goudsmid was een man die nooit naar de kerk ging, maar hij mopperde, dat Knut nog zo laat aankwam. Hij gooide gauw wat geld voor Knut neer, misschien wel veel te weinig voor de koningsknoop, die toch van goud was! Knut haastte zich verder langs de winkels. Sommige winkeliers waren naar de kerk en dan legde hij geld neer en een briefje, dat hij een paar broden meegenomen had of een worst. En er was nog zoveel geld, dat Knut ook nog een warm dekentje kon kopen...

Toen hij de deur in de hut van de arme mensen opendeed, zag hij de vrouw met het kindje op haar schoot. Hij zei niet zo erg veel, hij legde alles maar neer op de tafel. „Omdat het kerstavond is,” zei hij. „En omdat God zoveel van ons houdt.” Hij kende die man toch wel heel goed, maar het was net of hij anders was dan anders en Knut moest denken aan Jozef en Maria en aan het Kindje, dat geen plaats had, waar Hij het hoofdje op kon neerleggen.

De vrouw stamelde woorden van dank, maar Knut hoorde het niet eens. Hij bedacht dat de kerk wel haast uit zou zijne hij wilde toch nog even neerknielen en denken aan wat Jezus voor hem had gedaan.

De lichten waren bijna allemaal uit. De kinderen waren naar huis met hun ouders, de dominee reeds terug naar de pastorie. Maar er scheen nog een licht. De kaarsen bij het grote schilderij van het Kindeke Jezus waren nog aan. Kijk eens wat een geschenken op die tafel. Was dat het wollen dekentje niet, waar het kleine meisje zo hard op had gewerkt? En daar was de kameel en hij keek heus eerbiedig, zijn kop gewend naar het Kindeke Jezus.

„Kindeke Jezus,” bad Knut met een vrolijk hart, „ik heb niets dan twee lege handen, maar mijn hart is zo blij! De anderen hoeven niet te zien, dat ik mijn knoop gegeven heb. U weet wel, dat hij veel meer waard was dan het geld alleen. Ik ben nu niet meer Knut van de konings- knoop, want ik ben mijn ereteken kwijt. Maar ik ben heel tevreden, als ik mag zijn: Knut, kind van God.”

Het was stil in de oude kerk. Buiten viel de sneeuw en Knut keek op naar het gezicht van het Kindeke, dat verlicht werd door de flakkerende kaarsen. Keken die ogen hem aan? Die ogen wisten alles van hem. Het kwaad dat hij gedaan had, maar ook de vreugde in zijn hart van nu. Het handje van het Kind lag dichtgeknepen op de schoot van de moeder. Knut keek naar dat handje, dat de wereld gezegend had en toen hij keek, gebeurde er iets wonderlijks. Even ging het handje open en tussen de vingers van het Kind glinsterde iets van zuiver goud. 't was de knoop die eenmaal Knuts galajas had gesierd...

Zag hij het goed? Was het niet meer het beeld van het Kindeke?

Lag daar nu plotseling werkelijk het Kerstkind.

